

[AKTUELLT | INTERVJUER | RECENSIONER]

Kultur

KONTAKT
Kulturchef:
Tim Johansson
09-1253 216
kultur@hbl.fi

”Många antog att kvinnor skulle rösta som kön, som en intressegrupp. Så blev det inte, klass har varit ett mycket starkare incitament ...”

Claudia Lindén i SvD om svenska kvinnors kamp för rösträtt.

Sång till minnet av Anna Politkovskaja

Sången *På tröskeln till en ny tid – Sång till Anna Politkovskaja* har utkommit på skiva och som musikvideo. **Kerkko Koskinen** har komponerat musiken till ord av **Terhi Kokkonen**. Videon har regisserats av **Pete Vejalainen**. Sången publicera-

des första gången på tidningen Voimas nätsida den 20 oktober. Den ryska journalisten **Anna Politkovskaja** mördades den sjunde oktober. Sedan år 1993 har fyrtiosex journalister mördats i Ryssland. HBL

Hörspelsbio på G18

Tillsammans med Radioteatern presenterar Viirus Labbet hörspelsbio ”Ett evenemang i tiden” av **Annina Enckell** tisdagen den 7 november klockan 19 i Studio G18. Hörspelet berättar om ett familjeföretag som skall fira sitt tretti-

årsjubileum på Roddstadion med designad mat och upplevelser. I de elva rollerna hörs Teaterhögskolans tredje årskurs. **Solveig Mattsson** står för regin. Inträdet är fritt. HBL

Ed Harcourt vill inte vara kult

Finnes: en klassisk engelsk singer-songwriter med stil, självförtroende och skivkontrakt. Sökes: en publik som vill ha något annat än endimensionella James Blunt-kloner.

– Jag är trött på att bli kallad förbisedd, underskattad eller kult, säger Ed Harcourt som snart kommer till Finland.

Han tillhör numera kategorin utländska artister som är rätt stora i Helsingfors och Stockholm, men inte i sitt eget hemland. Det kan gälla veteraner som gjort sitt i de högre divisionerna (**Lloyd Cole** och **John Fogerty** är två exempel) eller nykomlingar som omfamnat hårt av nordiska, främst svenska, journalister.

Ed Harcourt har fyllt 28 och är fem skivor in i karriären. I England nominerades han 2002 till det prestigefyllda *Mercury Music Prize* och han får vara med när den elitistiska gubbrocktidningen **Mojo** gör en hyllningsplatta till **The Beatles**.

Men det är i Norden han hittat den trogen publik, och därför sitter han en dag på det stora skivbolagskontoret i Stockholm och ger intervjuer på löpande band.

Skivan som han säljer in heter *Beautiful Lie*, en utmärkt introduktion till Harcourts aningen schizofrena värld där hjältarna heter **McCartney**, **Drake**, **Newman** och **Waits**. Melankoliska pianoballader varvas med solig pop som all världens radiostationer borde spela.

– Varje gång jag gör en skiva tänker jag ”den där låten skulle kunna bli en hit ... i en annan värld, kanske”. Det har bara blivit svårare att få speltid på engelsk radio, men det har jag vant mig vid. Så jag fortsätter vad som än händer.

Vad beror motståndet på? Den engelska pianotrion **Keane** sålde ju miljoner med en platta som låter som om de lyssnat på Harcourt.

– Möjligen. Ärligt talat är jag inget fan. De är säkert trevliga killar, men i mina öron låter deras musik oärlig och konstlad, som om de skriver låtar för radion ... de är som **Coldplay** utan stake.

Beautiful Lie fungerar utmärkt i köket.

– Det är ett bra betyg. Själv lyssnar jag på **Ray Charles** när jag lagar middag.

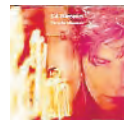
Harcourt gör musik i ett rasande tempo. Den här gången spelade han in 30 låtar på fyra dagar med samma minimala utrustning som han använde på lågbudgetdebuten *Maplewood*. Ett medvetet tillbaka till rötterna-drag efter ett par produktioner i stora studios.

– Vad är poängen med att göra samma skiva om och om igen, med samma producent och samma sound? Varje skiva skall vara ett steg framåt. Jag vet att många

ED HARCOURT DISKOGRAFI LIGHT

Maplewood • 1999

Here Be Monsters • 2001

From Every Sphere • 2003

Strangers • 2004

The Beautiful Lie • 2006

som hör singeln *Visit From The Dead Dog* tycker att jag upprepar mig, men de är för det mesta recensenter som har en deadline. Mina skivor växer om man bara ger dem tid.

Han ville spela in *Beautiful Lie* i **White Stripes** favoritstudio Toe Rag, där så gott som all utrustning är tillverkad före 1963. Men det stupade på att studioägaren

”Varje gång jag gör en skiva tänker jag ’den där låten skulle kunna bli en hit ... i en annan värld, kanske’.”

Liam Watson ville stå som ensam producent. I stället fortsatte Harcourt samarbetet med svensken **Jari Haapalainen**, medlem i Bear Quartet och producent för bland andra **Håkan Hellström** och **Eldkvarn**.

– Första gången vi träffades sade Jari att han inte gillade produktionen på *From Every Sphere*. Och det som han gjorde med **The Concretes** då låt bra. Vi söp oss fulla och kom överens om vad som är bra musik.

Vänskap tema på nya skivan

Det första resultatet av samarbetet var *Strangers*, en skiva som Harcourt påstod att han skrev för att göra intryck på en kvinna. Hur gick det med förhållandet?

– Bra. Vi har gift oss.

Gratulerar. Annars skulle det ligga nära till hands att tro att *You Only Call Me When You're Drunk* på den nya skivan är en bitter fortsättning på kärlekshistorien.

– *Strangers* handlade om hur fantastisk det är att gå in i ett förhållande. Det är näst intill omöjligt att skriva kärlekssånger som inte får lyssnaren att vilja kasta upp. Temat på *Beautiful Lie* är vänskap, men det slinker alltid med ett par låtar som går utanför ramarna.

Harcourt och Haapalainen jobbad tätt ihop – kanske för tätt för två starka viljor.

– Det blev en jobbig inspelning. Nu känner jag honom så bra att vi kan förolämpa varandra utan att det påverkar vårt förhållande. Om vi någonsin gör en nyutgåva av *Beautiful Lie* skall jag ta med introet till *Late Night Partner*. Då skriker jag ”Fuck off! Vem tror du att du är, **Phil Spector**?” Jag var så förbannad på honom att låten blev mera ledsen än vad jag tänkt.

I dagens popindustri får många band bara en chans att göra musik som går med vinst. Flera av de artister som skrev på för samma bolag som Harcourt för fem år sedan är borta nu. Han vet att han är lyckligt lottad.

– *Be Here Monsters* har sålt 50 000 ex i England. Gränsen för en silverplatta är 60 000, tids nog får jag väl en sådan. Totalt har jag sålt cirka 250 000 plattor. Jag borde säga ”runt en kvarts miljon”. Det låter bättre, inte sant?

PATRIK DAHLBLOM
kultur@hbl.fi

Ed Harcourt spelar på Tavastia 15.11. Intervjun med honom gjordes inför skivlanseringen i somras.

STEVE GULLICK

FINLANDSAKTUELL. Ed Harcourt gör musik i ett rasande tempo. Till nya skivan *The Beautiful Lie* spelade han in trettio låtar på fyra dagar – med ytterst anspråkslös utrustning.

JARMO KONEN

VANLIGHETEN. Det dagliga livets göromål, men bemängda med drömmar, är Bodil Lindfors poetiska stoff.

Vardaglighet och melankoli

BÖCKER

Bodil Lindfors
Ett slott av snö
Dikter
Söderströms 2006

Det är inte alldeles lätt för en medelålders skribent som jag att uttala sig om **Bodil Lindfors** nya diktsamling *Ett slott av snö*. Jag tycker bra om den, men hela boken har så stark karaktär av just medelålders positionsbestämmelse, och så stark igenkänningsfaktor, att jag inte riktigt vet hur mycket min uppskattning har med dikternas kvalitet att göra. Dåliga är de definitivt inte, men det där stora språkliga suget som utmärker riktigt bra poesi hittar jag inte. Det är möjligt att de livserfarenheter Lindfors skriver om skulle beröra mig lika mycket uttryckta i dagboksform.

Lindfors motiv liknar de mera personliga samtalen under ett trettiårsstudentjubileum. Sorgen och bekymren över föräldrarna som blir allt skröpligare och till slut inför ens maktlösa ögon dör. Barnen som växer upp och ifrå en, fastän de precis nyss kavade omkring i sina halare i snöslasket på någon lekplats. Vänner som är borta. Den egna kroppen som märks av livet och krämporna och påminner en om att man har blivit en annan sedan senast. Förlorad kärlek, men också någon som har upplevt ny och fått se livet ta ny form på nytt. Eller det lugn som kan höra äldern till, mellan kriser men i medvetenhet om att man ändå har ett liv, hur osäkert allt än verkade då, för länge sen:

Bondjasmin, borde kapas liksom syrenhåcken, det som är kvar av den. Får vänta. Allt får vänta

Faktiskt, inte önskar jag mera än detta, och detta. Att andas hetluft och råkal vinter, att hitta på nytt en penna med sepiafärgt bläck. Ett barn som växer ifrån mej, i livets riktning. En man som går sina ännu riktiga

och blandar sten med cement.

Att återvända från dödens förgård, igen och igen. I ljvlighetens trädgård, nyss uppstigen som efter en lång sjukdom, i en urblekt skär klänning som kunde ha varit den urblekt gröna från Formentera sommaren sjuttio, ja det var tider det, sitter just nu hellre här, i trädgården.

Tjugosju år som en gåtfull förflyttning, som när man somnat in ett ögonblick och vaknar upp, osäker om var man är Och känner igen rummet Bara ljuset har förändrats Och någonting odefinierbart

Bondjasmin, borde kapas liksom syrenhåcken, det som är kvar av den. Får vänta. Allt får vänta

Lindfors modus är vanligheten, hon berättar om det dagliga livets göromål, men bemängda med drömmar, minnen, reflexioner som plötsligt vidgar stunderna. Hennes idiom är enkelt, en medvetandeström med hänvisningar till modernismens poetiska klassiker likaväl som till musikklassiker från sextioalet, men helt utan rebusaktiga drag. Melankolin som dominerar så många av dikterna bryts av en stark och smittande sensualism, vare sig det gäller umgänget med den älskade eller med det växande barn som spelar en central roll i *Ett slott av snö*. Kroppen, som utsätts för så mycket, konstateras vara ”blåslagen men ändå solid”. Den tillförsikt som finns måste gälla nuet, där vi färdas ”som ett skepp / över de väntande bråddjupen”.

MICHEL EKMAN
kultur@hbl.fi